

Yumiko TSUJI:

*„Actorul trebuie
să descopere ceea ce omul
ascunde”*

Oana Borș: *Cum l-ai întâlnit pe Petru Vutcărău?*

Yumiko Tsuji: Prima întâlnire a fost acum 10 ani, când Teatrul „Eugène Ionesco” a venit în turneu în Japonia, cu *Așteptându-l pe Godot*. Noi am fost invitați, am văzut spectacolul. Ne-a plăcut și i-am propus să monteze acel spectacol și la compania noastră. Așa a început colaborarea dintre teatrul lui Vutcărău și teatrul nostru. Eu, personal, am mare încredere în el, e un regizor cu o mare capacitate.

O.B.: *Faceți parte dintr-o companie de stat sau una particulară?*

Y.T.: Privată, în Japonia nu există companii finanțate de stat.

O.B.: *Și, repertoriul curent?*

Y.T.: Jucam foarte mult Cehov și Brecht. Iar rolul meu preferat este Mutter Courage. Chiar acum, când mă voi întoarce de la Chișinău, voi începe repetițiile la *Ascensiunea și căderea orașului Mahagonny*.

O.B.: *În jocul dumneavoastră se simte o atitudine diferită sau, mai bine zis, specială față de gest, de mișcare, de expresie ce dă încărcătură personajului. Este cumva reflexul școlii japoneze, a teatrului tradițional?*

Y.T.: Am impresia că europenii ne privesc un pic greșit. Sunt multe companii care lucrează după metoda occidentală, așa cum sunt companii care fac numai teatru tradițional japonez. Mă bucur, însă, că simțiți o diferență. Asta pentru că trăim în culturi distincte. Dar tema este comună, aerul din text este comun și putem aborda aceeași metodă de lucru. Sensibilitățile, felul de a simți diferit al fiecăruia, nu neapărat al unei nații, dau nuanța.

O.B.: *Care sunt studiile dumneavoastră? Ați absolvit o școală de actorie?*

Y.T.: În sistemul de învățământ din Japonia, școala de teatru durează trei ani. Am absolvit o școală de actorie înființată de compania în care, ulterior, aveam să joc 20 de ani, și unde, după cum spuneam, se aplică metoda occidentală. Apoi, împreună cu 30 de colegi, ne-am desprins și am înființat Kaze Theatre.

O.B.: *Cu ce regizori europeni ați lucrat?*

Y.T.: Organizăm și noi o Bienală la Tokyo. În cadrul ei, am avut diferite întâlniri și workshop-uri în care am lucrat cu regizori, cu dramaturgi: Andrij Zholdak, Milan Sladek (care are un teatru de pantomimă în Slovacia), Matei Vișniec. Bineînțeles, Petru care a făcut mai multe spectacole. Avem un director artistic al trupei, regizor și, în general, el montează tot ce jucăm.

O.B.: *În acest spectacol, pe care l-ați făcut împreună cu Petru Vutcărău, după piesa lui Brian McAvera, Femeile lui Picasso, ați ales-o pe Olga. Ce v-a apropiat de acest personaj?*

Y.T.: Pentru că jucam un personaj care dincolo de moarte vine și se adresează publicului, m-am gândit foarte mult la moarte. Apoi, m-au interesat femeile care au stat în spatele lui Picasso. *Olga*, prima dintre soții a suferit enorm, dar l-a iubit enorm. Am înțeles-o foarte bine, căci un om care iubește cu adevărat poate să înțeleagă energiile care se pot naște dintr-o astfel de iubire.

O.B.: *Era balerină, a dansat cu Diaghilev, dar în destinul ei a existat multă renunțare. Dumneavoastră sunteți actriță. La ce ați renunțat dacă ar fi să alegeți?*

Y.T.: Pot să renunț la cariera mea pentru o iubire.

O.B.: *Dar la ce ați renunțat pentru a fi pe scenă? Tot o formă de iubire.*

Y.T.: E o întrebare grea... Important este că exist ca actriță.

O.B.: *Ce iubiți cel mai mult în viață?*

Y.T.: Omul.

O.B.: *Și cu urâtul din om...?*

Y.T.: Eu caut aspectele urâte. Mereu. Pentru că toată lumea încearcă să-și arate latura frumoasă, e cel mai la îndemână. Iar actorul, cu atât mai mult, trebuie să caute să descopere ceea ce omul ascunde.

O.B.: *Vă e frică de ceva în teatru?*

Y.T.: Nu cred că mi-e frică de ceva. Sau, poate, mi-e teamă într-un singur fel. E vorba doar de aceea teamă care creează, cu adevărat, energii.